

בראשית

א,א

השמים כסאי והארץ הדום רגלי אי זה בית [\[אשר תבנו לי ואי זה מקום](#)

[מנחתי וגו'\]](#). [\[ישעיה פרק סו, א\]](#)

[\[השייכות דפסוק זה לפרשת בראשית, כי "בראשית ברא אלוקים, את השמים ואת הארץ"](#)
[\(בראשית א, א\)\]](#)

[\[וציר\]](#) להבין, איך שייך עליו ית' לומר "כסאי והדום
רגלי"?

שהרי "אין לו דמות הגוף" [\[\(בעל שיר יגדל\)\]](#), ואינו בגדר
מקום?

וכמ"ש, [\[\(שמות פרק לג, כא\)\]](#) "הנה מקום אתי". שהוא
מקומו של עולם, ואין העולם מקומו [\[\(מדרש שוחר טוב צ, י,](#)
[ובכמה מקומות\)\]](#).

אך להבין הענין.

כי הנה התורה היא מן השמי'.
כמ"ש "כי מן השמים דברתי" וגו'.

דהיינו, שהיא בחי' שמים.

כי "שמים", אש ומים.

וכך גבי התורה כתיב, "מימינו אש דת למו".

והנה כתיב, "ושמרתם את חוקתי ועשיתם אתם".

"אתם" כתיב.

שהאדם הוא העושה את התורה.

וכך אנו מבקשים, בברכת "אהבת עולם אהבתנו"

כו', "לשמור, ולעשות, ולקיים".

תחלה לעשותה, ואח"כ לקיימה.

והיינו, ע"י, "אב הרחמן, רחם עלינו, ותן בלבנו

בינה".

שמבחינת רחמים עליונים, נמשך בינה, והתבוננות

בלב, להיות בה ועל ידה עשיית והתהוות התורה.

וכיצד תהי' התבוננות זו?

מבואר בק"ש.
"שמע", לשון הבנה.
והבנה זו, היא בתיבת "שמע" עצמה.
כי "שמע", שם ע'.

פי', כי עי"ן רבתי, היא בחינת "לך ה' הגדולה
והגבורה" וכו'.
ז' מדות עליונות, שהם בחינת "לך".
דהיינו, שהם בטלים אליו. ונכללים במקורן.
שעדיין אינן בבחינת המשכה והתפשטות למטה,
להיות עולים בשם גדולה וגבורה וכו'.
ואזי נקרא בשם ע' רבתי.

והמשכה שנמשך ומתפשט למטה הוא רק בחינת
שם לבד.
שהוא הארה בעלמא.
וכמאמר, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", שאין
זו אלא מבחינת שם. ומדת מלכותו ית'.
כי, "מלכותך מלכות כל עולמים" כתיב.

וזְהוּ עֵינִין "בִּינָה". "לְהִבִּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר".
פִּי', "תּוֹךְ דְּבַר", נִקְרָא בְּחִינַת מִמְלָא כָּל עֲלָמִין. שֶׁהִיא
בְּחִינַת "שֵׁם".

דְּהֵיינו בְּחִינַת זִיו וְהָאֵרָה הַנִּמְשָׁךְ תּוֹךְ עֲלָמִין.
וְצָרִיךְ לְהִבִּין מִזֶּה, שְׂאִינוּ אֵלָא זִיו כִּנ"ל.
שֶׁהוּא יִת', הוּא הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וְלִית מַחֲשָׁבָה כּו'.
"וְלֹא מִכָּל מַדּוֹת אֵלִין כָּלִל".

וְע"י זֶה, נִמְשָׁךְ לְהִיּוֹת "וְאֶהְבֵּת אֶת הוִי" הַאֱלֹהִים",
מִמֶּשׁ.

לְדַבְּקָה בּוֹ יִת' בֵּא"ס ב"ה מִמֶּשׁ.
כִּמ"ש, "מִי לִי בִשְׁמַיִם, וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצִי" וְגו'.
שִׁיחִי רַק חִפְצוֹ וְרִצּוֹנוֹ, שֶׁ"הוִי" הַאֱלֹהִים, אִין א"ס ב"ה
עֲצָמוֹ, יִהְיֶה, "אֱלֹהִים", שׁוֹרָה בְּקִרְבֶּךָ.
דְּהֵיינו שִׁיחֵי גִילּוֹי אִין א"ס ב"ה עֲצָמוֹ עַל נַפְשׁוֹ.

וְהֵיינו, ע"י "בְּכָל לְבַבְךָ".

שהוא כמ"ש, "אם ישים אליו לבו, רוחו ונשמתו אליו יאסוף".

"כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח".

שע"י רוח האדם העולה למעלה, שישים אליו.

דהיינו, שלבבו יכסף לדבקה בו ית'. ולהמשיך בחי' גילוי אלהותו ית' על נפשו, ותוך נפשו.

אזי, "רוחו ונשמתו", מבחינת סובב כל עלמין, "אליו יאסוף".

להיות מתאסף השראתו אצלו, בקרב איש ולב עמוק.

ומזה נמשך להיות, "והיו הדברים האלה אשר אנכי", מי שאנכי, "מצוך" כו'.

שע"י זה, נמשך גילוי אלהותו והתהוות התורה בבחינת שמים אש ומים.

כי הנה התורה קדמה אלפים שנה לעולם.

פי' "עולם", נקרא בחינת אש ומים.

והתורה, גבהה מעלתה מאד, בבחינת אלפים שנה. שהם למעלה מבחינת עולם.

וכדי שתמשך לבחינת עולם.
דהיינו, להיות "מימינו אש" כו'.
שהוא רמ"ח מצות עשה שמימין, ושס"ה מצות לא
תעשה משמאל כו'

הנה המשכה זו, היא על ידי אתערותא דלתתא.
ב"ואהבת .. בכל לבבך". "רוח אייתי רוח, ואמשיך
רוח".
וע"י זה, "ודברת בם".